

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Capitularia Regvm Francorum

Additae sunt Marculfi monachi & aliorum formulae veteres, & Notae
doctissimorum virorum

Baluze, Etienne

Parisiis, 1677

V. Capitula excerpta ex lege Longobardorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-22974

debent, quòd nullum scriptum falsum faciant, nec in occulto aliquod scriptum faciant, nec de uno comitatu in alio nisi per licentiam illius Comitis in cuius comitatu stare debent. Quòd si Notarius aliter fecerit, quod fecerit appareat inane & vacuum. Si verò necessitas in itinere aliquem compellaverit, aut infirmitas gravis, secundum Capitularem genitoris nostri faciant.

XII.

Lib. 1. tit. 37.

Placuit nobis ut hæc capitula, quæ excerptissimum de capitulis bonæ memoriæ avi nostri Karoli ac Domni genitoris Hludovici Imperatoris, ab omnibus sanctæ Dei Ecclesiæ & nostris fidelibus in regno Italiæ consistentibus pro lege teneantur & conserventur. Et quicumque eorum capitulorum contemptor extiterit, sexaginta solidos componat, sicut in capitulis prædicti Domni avi nostri Karoli continetur.

XIII.

Placuit nobis de liberis feminis quæ sibi servos copulant, sicut ad nostram regiam potestatem pertineant, ita volumus ut

deinceps ad ipsos Longobardos pertineant ipsæ cum filiis suis & filiabus eorum.

XIV.

Statutum est ut si qua femina libera cum servo alterius se copulaverit, & parentes ejus eam anni spatio ad vindictam non dederint, volumus ut curtis regia adquirat. Si ipsa femina cum ipso servo annum & diem steterit, habeat eam cuius serva est, & filij qui ex ea nati fuerint sint servi sicut pater eorum.

XV.

Statutum est ut si quis liber homo uxorem habens liberam propter aliquod crimen aut debitum servitium alteri se subdiderit, eademque conjux cum ipso manere noluerit, ipsorum procreatio, quæ de tali conjugio sit, libertatis statum non amittat. Si verò ea defuncta, secunda uxor, & tamen libera, tali se sciens junxerit conjugio, liberi eorum servituti subdantur.

XVI.

Si quis percusserit Presbyterum, id est, sacerdotem, componat auri optimi libras decem.

TITVLVS V.

S I V E

CAPITVLA EXCERPTA EX LEGE LONGOBARDORVM.

CAP. I.

Lib. 1. tit. 9. c. 15. & seq.

DE homicidiis in Ecclesiis vel in atrii earum commissis sic observetur & teneatur sicut in Capitulari priori constitutum est. Si quis ex levi causa aut sine causa hominem in Ecclesia interfecerit, de vita componat. Si verò foris rixati fuerint, & unus alterum in Ecclesia fugerit, & ibi se defendendo eum interfecerit, si hujus facti testes non habuerit, cum duodecim juratoribus legitimis per sacramentum affirmet quòd se defendendo eum interfecerit. Et si ipse auctor commotæ inter eos rixæ extiterit, leudum interfecti componat, & insuper bannum nostrum solvere cogatur, & publicam agat pœnitentiam. Si autem non ille qui alterum interfecit, sed is qui interfectus est, eandem rixam commoverit, absque compositione jaceat, & is qui eum interfecit, secundum cano-

num judicium publicam agat pœnitentiam. Si cujuslibet servus proprius hoc commiserit, judicio aquæ ferventis examinetur utrum hoc sponte an se defendendo fecisset. Et si manus ejus exusta fuerit, interficiatur. Si autem exusta non fuerit, publica pœnitentia multetur, nisi fortè ipse auctor commotæ rixæ inter eos inventus fuerit. Tunc enim dominus ejus, juxta quod vvidrigild illius est, ad Ecclesiam persolvat, aut eum, si voluerit, eidem Ecclesiæ tradat. De ecclesiastico & fiscalino seu beneficiario servo volumus ut pro una vice vvidrigild ejus pro eo componatur, altera verò vice ipse servus ad supplicium tradatur. Hereditas tamen liberi hominis qui propter tale facinus ad mortem fuerit judicatus, ad legitimos heredes illius perveniat. Si in atrio ipsius Ecclesiæ, cuius portæ reliquiis sanctorum consecratæ sunt, hujusmodi homicidium perpetrata

tum fuerit, simili modo emendetur vel componatur. Si verò portæ Ecclesiæ non sunt consecratæ, eodem modo componatur quod in atrio committitur sicut componi debet quod in emunitate violenter committitur.

I I.

Ibid. c. 17. De homicidio unde lex pro simplicitate probationem trium testium quærit, si testes habere non poterit, concedimus ut cum duodecim juratoribus juret, & ab eadem simplicitate sit absolutus. Proprium tamen non amittat.

I I I.

Ibid. tit. 14. c. 17. Postquam Comes & pagenses de qualibet expeditione hostili reversi fuerint, ex ea die super quadraginta noctes sit bannum recessum, quod lingua Teudisca he-rilliz, id est, armorum depositio, vocatur.

I V.

Ibid. tit. 17. c. 10. Collectam ad malum faciendum omnibus modis prohibemus fieri. Et ubicunque hujusmodi præsumptiones factæ fuerint, digna emendatione corrigantur. Et si per negligentiam Comitum vel factæ fuerint, vel in emendatæ remanserint, hoc ad nostram notitiam perferatur. Auctores verò facti si fuerint Præpositi aut Advocati sive Sculdafij, vel qualibet alia dignitate prædita libera persona, post legalem emendationem in loco factam sub fidejussoribus ad nostram veniant præsentiam. Multitudo verò, sive de liberis sive de servis sit, legitima emendatione multetur.

V.

Ibid. tit. 19. c. 17. Volumus ut si quelibet persona in finibus regni nostri ignem in silva comminare ausa fuerit, diligenter inquiretur. Et si servus comprobatus fuerit hoc fecisse, dominus ejus ad flagellandum & caput tondendum tradat cum, aut pro eo quicquid damnetatis fecerit emendare cogatur. Si quoque libera persona hoc fecisse probata fuerit, emendare cogatur, & insuper bannum nostrum componat. Et si non habuerit unde componat, flagelletur. Quod si factum fuerit, per meliores loci illius inquiretur. Et si in qualibet persona fuerit suspicio, si servus est, aut dominus ejus cum mittat ad iudicium, aut ipse pro eo sacramentum faciat. Quod si libera persona fuerit, proprio sacramento se idoneum faciat.

V I.

Ibid. tit. 21. c. 11. De fugitivis præcipimus ut ministri reipublicæ a domino fugitivorum nihil accipiant cum reddiderint eos.

V I I.

Videtur nobis de aldionibus ut sicut lex *Ibid. c. 81.* habet, ita fiat.

V I I I.

Præcipimus ut nova conditio aldioni a *Ibid. c. 83.* domino suo non imponatur.

I X.

Qui sponsam alienam rapuerit, illa non *Ibid. tit. 30. c. 14.* consentiente, licet cum ea concubuerit, reddatur ei cujus sponsa est, & ducat eam, si velit: quia vim passâ potius quam violata esse videtur. Quod si eam ducere noluerit, accipiat sibi aliam feminam. Tamen si ipsa nubere voluerit, excepto raptore, alteri, cui voluerit, legitime copuletur. Raptor verò adulterij criminis reus teneatur. Quod si ipsa consenserit, similiter ut raptor a nuptiis alterius prohibeatur, & is qui eam accepturus erat, aliam qualem voluerit accipiat.

X.

De his qui discordiis & contentionibus *Ibid. tit. 37. c. 3.* student solent, in pace vivere nolunt, & inde convicti fuerint, similiter volumus ut per fidejussores ad nostrum palatium veniant, & ibi cum nostris fidelibus consideremus qui de talibus hominibus faciendum sit.

X I.

De feminis quæ viros amittunt, placet *Lib. 2. tit. 6. c. 4.* nobis ne se, sicut hactenus, indiscretè velent, sed ut triginta dies post decessum viri sui expectent, & post tricesimum diem per consilium Episcopi sui, vel si Episcopus absens fuerit, cum consilio aliorum religiosorum sacerdotum suorumque parentum atque amicorum id quod eligere debent eligant.

X I I.

Confobrinam, neptem, novercam, fra- *Ibid. tit. 8. c. 11.* tris uxorem, vel etiam de propria cognatione, aut quam cognatus habuerit, nullus præsumat in conjugio copulare. Si quis huic tali nefario conjugio se conjunxerit, & in eo permanferit, sciat se episcopali auctoritate anathematis vinculo esse innodatum, & nullus sacerdos ei tribuat communionem. Si verò conversus divisusque fuerit ab illicita copulatione, dignæ poenitentia submittatur, ut sacerdos loci consideraverit.

X I I I.

De his conjunctionibus quæ secundum *Ibid. c. 18.* canones & edictum copulatæ esse non possunt, placuit nobis ut separentur ab invicem, & qui de nostris iudicibus neglexerit causam istam ad iudicandum aut di-

stringendum, componat vvidrigild suum.

XIV.

Ibid. c. 13. De incestis conjunctionibus hoc præcipitur, ut nullus deinceps propinquam, nec quam propinquus habuerit uxorem, ducat in conjugio, & uxoris parentela ita sit viro sicut propria parentela.

XV.

Ibid. tit. 13. c. 6. Nulli liceat, excepta causa fornicationis, adhibitam sibi uxorem relinquere, & deinde aliam copulare. Alioquin transfregtori priori convenit sociari conjugio. Si autem vir & uxor divertere pro sola vita religiosa inter se consenserint, nullatenus sine conscientia Episcopi fiat, ut ab eo singulariter in præviso constituantur loco. Nam uxore nolente, aut altero eorum, etiam pro tali re matrimonium non solvatur.

XVI.

Ibid. c. 7. Nulli liceat uno tempore duas habere uxores, vel uxorem & concubinam: quia cum domui non sit lucrum, animæ detrimentum sit. Nam sicut Christus castam observat Ecclesiam, ita vir castum debet custodire conjugium.

XVII.

Ibid. tit. 19. De his qui proprietates habent, & spontanea voluntate alicui delegant, & postea fraudulenter ab aliquo alio ignorante pretium de eisdem rebus venundatis accipiunt, & is cui ipsæ res prius traditæ fuerint, cognito negotio, anno integro filens non contradixerit, sed propter illusionem tacens fuerit, ut emptorem illudere possit, si intra patriam per anni spatium, ut dictum est, tacens fuerit, prior traditio nihil ei valeat. Ille verò qui post primam traditionem res vendiderit, si vivens comprobatus fuerit hanc illusionem fecisse, bannum dominicum, id est sexaginta solidos componat. Si verò non habuerit unde bannum componat, verbere-
tur.

XVIII.

Ibid. tit. 14. c. 4. Quicumque res alienas cuilibet homini vendiderit, & ipse homo easdem res alicui alteri dederit sive vendiderit, & ipse qui tunc easdem res comparatas habet, per malum ingenium proprio filio suo aut alteri cuilibet necdum legitimos annos habenti justitiæ tollendæ causâ tradiderit, volumus atque præcipimus firmiter ut si pater ejusdem parvuli vixerit, ipse intret in causam rationem reddere pro filio suo. Si autem ipse pater mortuus fuerit, tunc legitimus ejus propinquus, qui ei tutor

justè ac defensor esse videtur, pro ipso rationem reddere compellatur. Similiter & de omnibus aliis justitiis ad eum pertinentibus, excepta sua legitima hereditate, quæ ei per successionem parentum suorum legitime obvenire debeat. Quòd si quis hanc nostram justitionem contempserit aut neglexerit, sicut de ceteris contemptoribus, ita de eo agatur. Is verò qui easdem res primùm invasit & injustè vendidit, nec non & emptor, excepta sola persona parvuli, hoc quod fraudulenter admiserunt, intra patriam emendare cogantur, & postea sicut contemptores justitionis nostræ, sub fidejussoribus ad nostram præsentiam venire compellantur.

XIX.

Statuimus ut si femina, quæ vestem habet mutam, mœcha deprehensa fuerit, non tradatur genicio, sicut usque modò, ne fortè quæ prius cum uno, postmodum cum pluribus locum habeat mœchandi, sed ejus possessio fisco redigatur, & ipsa episcopali subiaceat judicio.

XX.

Vt Missi nostri, ubicunque malos Scabinos invenerint, eiciant, & cum totius populi consensu in eorum loco bonos eligant, & cum electi fuerint, jurare faciant ut scientes injustè judicare non debeant.

XXI.

Vt in omni comitatu hi qui veraces & meliores inveniri possunt eligantur à Missis nostris ad inquisitiones faciendas & rei veritatem dicendam, & adjuutores Comitum sint ad justitias faciendas.

XXII.

Volumus ut quicumque de Scabinis deprehensus fuerit quòd propter munera aut amicitiam vel inimicitiam injustè judicasset, ut per fidejussorem missus ad nostram præsentiam venire compellatur. Et ceteris omnibus Scabinis denuntietur ne quis deinceps etiam justum judicium vendere præsumat.

XXIII.

De liberis hominibus qui super alterius terram resident, & usque nunc à ministris reipublicæ contra legem ad placita trahebantur, & ideo pignorabantur, constituimus ut secundum legem patroni eorum eos ad placitum adducant. Et si quis contra hanc nostram auctoritatem & contra eorum legem pignorare aut distringere præsumperit, patronis eorum omnia cum lege emendet, & insuper pro præsumptione bannum nostrum componat.

XXIV.

XXIV.

Ibid. tit. 47. c. 2. Vt omnes Episcopi, Abbates, & Comites, excepta infirmitate vel nostra iussione, nullam habeant excusationem quin ad placita Missorum nostrorum veniant, aut talem vicarium mittant qui in omnibus causis pro illi rationem reddere possit.

XXV.

Ibid. tit. 47. c. 8. Singulis Episcopis, Abbatibus, Abbatissis duos concedimus advocatos habere, unum qui causam procuret, alium qui sacramentum deducat; eosque, quando advocacionem tenuerint, ab hoste relaxamus.

XXVI.

Ibid. c. 9. Vt Episcopi universique sacerdotes habeant advocatos; quia Episcopi universique sacerdotes ad solam laudem Dei & bonorum operum actionem constituuntur. Debet ergo unusquisque eorum tam ecclesiasticis quam etiam propriis actionibus suis, excepto publico videlicet crimine, habere advocatum, non mala fama suspicatum, sed bonæ opinionis & laudabilis artis inventum; ne dum humana lucra attendunt, æterna præmia perdant.

XXVII.

Ibid. tit. 48. c. 3. De viduis & pupillis & orphanis & cæcis & claudis tuitionem atque adminiculum habere præcipimus juxta nostram possibilitatem vel vires, sicut in præcepto Domini Regis continetur.

XXVIII.

Ibid. tit. 31. c. 13. Vt in testimonium non recipiantur de his capitulis, id est, de hereditate, aut de libertate, aut de proprietate, id est, mancipiis, & terris, sive de homicidiis, & de incendio, illi qui non habent, si convicti fuerint falsum dixisse testimonium, unde secundum legem compositionem plenam facere possint.

XXIX.

Ibid. c. 14. Quicumque comprobatus fuerit quod se scientes testes in perjurium produxisset, ad palatium nostrum sub fidejussoribus venire compellatur; & ibi cum fidelibus nostris consideremus quid de tali homine faciendum sit.

XXX.

Ibid. c. 17. Quamquam sacerdotis testimonium creditibile habeatur, tamen ipsi in secularibus negotiis pro testimonio aut consiciendis instrumentis non rogentur; quia eos in talibus rebus esse non convenit. Si autem eveniente causa aliquid audierint aut viderint, ubi nullæ idoneæ seculares personæ inveniantur, ne veritas occultetur, &

Tom. II.

malum in bonum aestimetur, in providentia Episcopi proprii sit, ita ut coram se aut competentibus iudicibus aut aliter veritatem honorificè tollant.

XXXI.

Ibid. c. 24. De iudicibus, ut inquirantur si nobiles & sapientes & Deum timentes constituti sunt. Et jurent ut juxta eorum intelligentiam rectum judicent, & pro muneribus vel humana gratia justitiam non pervertant nec differant, & quod judicaverint, sua subscriptione confirmare non dissimulent. Vbi autem tales non sunt, à Missis nostris constituantur, & inde sacramentum facere cogantur. Quod si viles personæ & minus idoneæ ad hoc constitutæ sunt, eiciantur. Similiter & Notarii legibus eruditi & bonæ opinionis constituantur, & iurandum præbeant ut nullatenus falsitatem vel colludium scribant. Et qui hoc fecisse præterito tempore inventus fuerit, præsentialiter damnetur, & perdat manum.

XXXII.

Ibid. c. 42. De pontibus verò vel reliquis his similibus operibus quæ per antiquam consuetudinem ecclesiastici homines & per justitiam cum reliquo populo facere debent, hoc præcipimus, ut Ecclesiæ rectores eos interpellent, & eis, secundum quod possibile fuerit, portio deputetur, & per alium exactorem ecclesiastici homines ad opera non compellantur. Si verò opus suum constituto die adimpletum non habuerint, liceat Comiti pro pœna postpositi operis eos pignorare, juxta aestimationem vel qualitatem imperfecti operis, quousque perficiatur. Comes autem si neglexerit, à Rege vel à Misso Regis est iudicandus.

XXXIII.

Ibid. c. 43. De his qui sine consensu Episcopi Presbyteros in Ecclesiis suis constituunt, vel de Ecclesiis suis eiciunt, & ab Episcopo vel à quolibet Misso dominico admoniti obedire noluerint, ut bannum nostrum vviadiare cogantur, & per fidejussorem ad palatium venire jubeantur, & tunc nos decernamus utrum nobis placeat ut aut illud bannum persolvant, aut aliam arisca-dam sustineant.

XXXIV.

Ibid. c. 44. De Ecclesiis quæ inter coheredes divisæ sunt considerandum est quatenus si secundum nostram providentiam & admonitionem Episcopi ipsi coheredes eas tenere voluerint, & honorare faciant. Si autem hoc contradixerint, in Episcopi potestate ma-

V

neat utrum eas ita consistere permittat, aut reliquias exinde auferat. Et ubi ad nostrum beneficium Ecclesiæ pertinentes ita divisæ fuerint, ut describantur, & nobis nuntietur.

XXXV.

Ibid. c. 45. De Ecclesiis destructis, ut Episcopi nostrique Missi inquisitionem faciant utrum per negligentiam aut per impossibilitatem destructæ sint. Et ubi per negligentiam inventæ fuerint, Episcopi auctoritate emendare cogantur qui eas debuerunt restaurare. Si verò per impossibilitatem contigerit, ita ut plures sint quam necesse sit, aut majoris magnitudinis quam ex rebus ad eas pertinentibus restaurari possint, Episcopus modum inveniat qualiter emendari congruè & consistere possint.

XXXVI.

Ibid. c. 47. Statutum est ut si quis liber homo per consensum Episcopi Ecclesiam in sua construxerit proprietate, fontisque ab Episcopo in ea fuerint consecrati, ideo non perdat suam proprietatem; sed si Episcopus voluerit, officium sacri baptismatis in suam Ecclesiam transferat; ipsa vero Ecclesia, à qua transfertur, in constructoris maneat jure.

XXXVII.

Ibid. tit. 3. c. 6. De decimis, ut dentur, & dare nolitibus, secundum quod anno præterito denuntiatum est, à ministris reipublicæ exigantur. Et eligantur quatuor sive novem homines optimi, vel prout opus fuerit, de singulis plebibus, juxta qualitatem uniuscujusque plebis, ut ipsi inter sacerdotem & plebem testes existant ubi data vel non data fuerint. Hoc autem ideo tantos testes mittendos esse diximus, ne ibi juramentum aliquod faciendi necessitas incumbat. Non tamen ideo tantos testes mittendos esse dicimus ut ipsos semper omnes in dandis decimis præsentibus esse pariter necesse sit; sed ut dum pluribus committitur, minus graventur. Duos autem testes, si ad fuerint, sufficere credimus. Negligentes autem à Presbyteris Ecclesiarum admonentur usque ad tertiam vicem ut ipsi decimam dent. Quod si contempserint, ab introitu Ecclesiæ prohibeantur. Et si hoc minimè emendaverint, à ministris reipublicæ districti singuli per caput sex solidos Ecclesiis componant, & insuper decimam dare cogantur. Nam si iterum contemptores extiterint, tunc per publicam auctoritatem domus vel casæ eorum vivifentur, quousque pro ipsa decima, sicut supra di-

ctum est, satisfaciant. Quod si denuo rebelles vel contradictores esse voluerint, & super ipsam vivifam intrare præsumperint, tunc à ministris Regis in custodiam mittantur usque dum ad judicium publicum perducantur; & ibi secundum legem vel ad Comitem vel ad partem reipublicæ componant; reliquam verò decimam, ut supra dictum est, & sex solidos ad Ecclesiam satisfaciant.

XXXVIII.

Quicumque decimam abstrahit de Ecclesia ad quam per justitiam dari debet, & eam præsumptivè vel propter munera aut amicitiam aut quamlibet aliam occasionem ad alteram Ecclesiam dederit, per Comitem vel per Missum nostrum distringatur ut ejusdem decimæ quantitatem cum sua lege restituat.

XXXIX.

De decimis quas populus dare non vult nisi quolibet modo ab eo redimantur, ab Episcopis prohibendum est ne fiat. Et si quis contemptor inventus fuerit, ut nec Episcopum vel Comitem audire velit, si noster homo fuerit, ad nostram præsentiam venire compellatur. Ceteri verò distringantur ut inviti Ecclesiæ restituant quæ voluntariè dare neglexerint.

XL.

Vt terminum habeat unaquæque Ecclesia de quibus villis decimam accipiat.

XLI.

Dictum est nobis quòd in quibusdam locis Episcopi & Comites ab incestuosis & ab his qui decimas non dant vvasias accipiant, & pro Presbyterorum quorundam negligentis, & inter se pecunias dividant, quod penitus abolendum esse decernimus, ne fortè avaritiæ locus detur. Et constitutum ut incestuosi juxta canonicam sententiam pœnitentia multentur. Qui verò decimam post tertiam admonitionem & prædicationem sacerdotum dare neglexerint, excommunicentur. Juramento verò eos constringi nolumus, propter periculum perjuriæ.

XLII.

Vbicunque commutationes tam tempore nostro quam genitoris nostri inlegitimæ atque irrationabiles & inutiles in Ecclesiis Dei factæ sunt, dissolvantur, & recipiat unusquisque quod dedit. Vbi verò mortua manus interiaceret, aut alia quælibet causa rationabilis esse videatur, inventa fuerit, diligenter perferibatur, & ad nostram notitiam perferatur.

XLIII.

Ibid. c. 4.

Si quis Episcopus, aut propinquitatis affectu, aut muneris ambitione, aut causa amicitia, xenodochia aut monasteria vel baptismales Ecclesias suae Ecclesiae pertinentes cuiuslibet per emphiteoseos contractum dederit, se suosque successores poena mutandos conscripserit, potestatem talia mutandi rectoribus Ecclesiarum absque poena conscriptae solutione concedimus.

XLIV.

Ibid. tit. 38.

Auditu comperimus in finibus Tusciae talia scripta esse prolata quae sunt absque mense & die mensis, de quibus volumus ut si deinceps prolata fuerint, nullum habeant vigorem.

XLV.

Ibid. tit. 39.

Comperimus quod ab his qui secundum

mundanam legem viduarum & orphanorum tutelam sibi vindicant, non solum negliguntur, sed etiam aliquotiens opprimuntur, quibus ecclesiastica sollicitudine succurrendum esse censemus. Et si huiusmodi oppressionem ab episcopali admonitione corrigere voluerint, gratulandum his est. Sin autem in obstinationis impietate duraverint, suggerendum est Imperatori clementissimo quatinus ipse efficacem tutorem tribuat, ut & illi remuneratio reddatur à Deo, & de inutili silentio sacerdotalis ordo non damnetur.

XLVI.

Diaconorum, Episcoporum, Presbyterorum filios Notarios, Scudafios, Comitibus, iudices fieri omnibus modis prohibemus.

TITVLVS VI.
EDICTVM
DE RESTITVTIONE EBBONIS
ARCHIEPISCOPI REMENSIS,

Datum anno Christi DCCCXL. post mortem
Ludovici Pij Imperatoris.

IN nomine Domini nostri Iesu Christi Dei aeterni. Hlotharius divina ordinante providentia Imperator augustus. Quia confessio delictorum non minus in adversis necessaria est quam in prosperis, & cor contritum & humiliatum Deus non despicit, gaudium etiam esse angelorum in caelo super uno peccatore poenitentiam agente non dubitamus, nos mortales in terris eos nequaquam despiciamus pro quibus gaudere angelos in caelo divino testimonio non ignoramus. Accusantes & reprehendentes in excessibus semetipsos divina nos benignitas non condemnare sed recreare docuit, qui meretricem non solum à legali damnatione eripuit, verum etiam publicanum humiliatum & accusantem se non condemnavit, sed magis iustificando exaltavit, qui non dixit, *Omnis qui se humiliat condemnabitur, sed exalta-*
Tom. II.

bitur. Potestatem ergo quam pro causa nostra raptus perdidisti, repetentibus Ecclesiae tuae filiis, sedem ac dioecesim Remensis urbis tibi, Ebbo, restituimus, ut pristino sanctae largitatis apostolicae pallio indutus, concordiam atque gratiam divini officij nobiscum, humili satisfactione expleta, solemniter nostra à largitate recipiendo exerceas.
Drogo Episcopus assenti.
Orgarius Archiepiscopus.
Hecki Archiepiscopus.
Amalvinius Archiepiscopus.
Audax Archiepiscopus.
Ioseph Episcopus.
Adalulfus Episcopus.
David Episcopus.
Rodingus Episcopus.
Giselbertus Episcopus.
Flotarius Episcopus.

Y ij